

Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ ἀβρότονον (artemisia abrotanum), βότανον τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), πιθανῶς τὸ «θῆλυ ἀβρότονον» τοῦ Διοσκορ. (3,26). Ἰδ. ΘΧελδράχ 49 καὶ ΠΓεννάδ. 165. Πβ. ἀγριαψιθιά, ἀψιθιά. [**]

ἀβρούλιστος ἐπίθ. Πόντ.(Τραπ.) ἀβρούλιγος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ φλογῶν, ἀφλεκτος: Ἀβρούλιστα εἶν' τὰ ξύλα.

ἀβρουχνίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουχνάζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἐβρουχνίασα.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν, ὁ μὴ μουχλιασμένος: Ψωμὶν ἀβρουχνίαστον.

ἀβροχιά ἡ, Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.—Λεξ. Περίδ. ἀβρουχιά Τήν. κ.ά. ἀναβροχιά Αἴγιν. Δαρδαν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Σύμ. Σῦρ. Τήν. κ.ά.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀναβροχιά Τσακων. ἀναβρουχιά Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀναβροχιά Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀναβροχιά Σῦρ. ἀναβροχιά Μεγίστ. ἀναβροχιά Πόντ. (Τραπ.) ἀναβροχιά Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναβροχιά Ἡπ. Πάρ. Σίφν. κ.ά. ἀναβροχιά Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυδων. κ.ά. ἀναβροχιά Δαρδαν. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναβροχιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀβροχία. Τὸ ἀβροχιά καὶ παρὰ Σομ. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε-ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἀναβροχιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐβράχηκα, τὸ δὲ ἀναβροχιά καὶ ἀναβροχιά κατὰ τὸ βροχιά καὶ βροχιά (ἰδ. βροχιά).

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία, ξηρασία ἐνθ' ἀν.: Ἀναβροχιά μᾶς πλάκωσε Σαρεκκλ. Καμὸ καὶ ξεραῖλα ἔχει ἡ ἡς μετὴν ἀνομβροχιά (ἡ ἡς=ἡ γῆ) Ἀπύρανθ. Τὰ καλαμπόκια δὲν ἔχ' ἄνθος ἀπ' τὴν ἀναβροχιά Κόνιτς. || Παροιμ. Ὁ Στὴν ἀναβροχιά καλὸ ὄν' καὶ τὸ χαλάζι (καθ' ἑτέραν παραλλαγήν) ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ ὀλίγον καὶ πενιχρὸν (Πβ. ἄβροχος (I) 3) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀναβροχιά καὶ Ἀλεβροχιά καὶ ὡς τοπων. Σίφν.

ἀβρόχια τά, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπίθ. ἀβρόχι παρὰ τὸ ἄβροχος. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Οἱ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας σπειρόμενοι δημητριακοὶ καρποί: Ἐχομε σπαρμένα ἀβρόχια.

ἀβροχίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἀβροχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Πβ. ξεραῖλα.

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία: Ἡ βροῦσι στέφει ἀπὸ τὴν ἀβροχίλα. Τὴν ἀβροχίλα φέτο, ξεράθησαν τὰ γεννήματα! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

ἄβροχος ἐπίθ. (I) Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 104 Λεξ. Περίδ. ἄβρουχους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄβροχος Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Ἀχαΐα Βασαρ. Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Χαλδ. κ.ά.) Σῦρ. κ.ά. ἄβρουχους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβροχο Τσακων. ἄβροχος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάβροχος Ρόδ. Σύμ. ἀνάβροχος Θήρ. ἀνάβροχος Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβροχος. Περί τῶν τύπ. ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε- ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἄβροχος κατ' ἀναλογίαν ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω, τὸ δὲ ἄβροχος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἐβράχα.

1) Παθ. ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς ἢ ὁ μὴ βροχόμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Διδυμότ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Τσακων. κ.ά. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἀβροχο πόμεινε τὸ ψωμί Κρήτ. Παξιμάδι ἀνάβροχο Ρόδ. Ἐβρεξε, ἅμα ἐγὼ ἄβροχος εἶμαι (ἅμα=ἄλλα) Ὀφ. Ἀβροχα εἶν' τὰ λώματα (τὰ ἐνδύματα) Κοτύωρ. Ἀβροχα τὰ σπαρμένα δὲ γεωργεῖον (δὲν εὐδοκιμοῦν) Κάρπ. Καρφὶ ἄβρουχον (τὸ μὴ βυθισθὲν εἰς ὕδωρ ἐν καταστάσει πυρακτώσεως πρὸς χερσὶν εἰς μαγικὸν καταδέσμονος. Πβ. Λαογρ. 8 (1921/5) 340) Διδυμότ. Ἀβροχη βοσκή (νομὴ φθινοπωρινὴ τρωγομένη ὑπὸ τῶν ζώων πρὶν βραχῇ ὑπὸ βροχίης) Μάν. Τὰ χωράφια εἶναι ἄβροχα φέτος, δὲν ἐκάναν γέννημα (δὲν ἐποτίσθησαν ὑπὸ βροχίης) Σουδεν. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐπίθ. ἐπὶ ἐδάφους μὴ ποτισθέντος ὑπὸ βροχίης ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἐλέν. 1484 «ἄβροχα πεδία». Ἀβρουχον σταφύλ' κάτ' καλὸ κρασί Ἰωάνν. || Ἄσμ.

Κλάψετε, μάτια μ', κλάψετε, νὰ σύρετε ποτάμι,
νὰ γένῃ λίμνη καὶ γιὰ λόγους, νὰ πάῃ ὅς τὸν κάτω κόσμον,
νὰ βρέχονται οἱ ἄβροχοι, νὰ ποῦν οἱ διψασμένοι

(ἄβροχοι καλοῦνται οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ ἄδῃ ὡς διψῶντες) Ἡπ. — Ποίημ.

Κ' ἦρθα νὰ πάρω ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ κόψω ἀπ' τὸ λουλούδι
καὶ νὰ τὰ πάω ὅς τὴν ἄβροχη, ὅς τὴν ρημασμένη χώρα,
ποῦ πείνασε γιὰ πράσινο καὶ δίψασε γιὰ δροσὸς

(ἄβροχη χώρα εἶναι ὁ ἄδης) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβροχος 1. β) Ἀπλυτος Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Στερελλ.

(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σιντόνια ἄβροχα Ἡπ. Παννὶ ἄβροχο Παξ. || Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς φεύγοντος: Φρ. Τὰ παίρνει ἄβροχα (φεύγει δρομαίως) Κέρκ. (Συνών. φρ. τὰ παίρνει πλυμένα καὶ ἄπλυτα). Ἐφ' ἡμῶν ἄβρουχους (ἐτράπη εἰς φυγὴν) Αἰτωλ. Ἡρθι-πῆγι ἄβρουχους (πνευστιῶν, χωρὶς νὰ σταθῇ που) αὐτόθι. 2) Μεταφ. ἀβάπτιστος Παξ.: Ἐχουνε τὸ παιδί ἄβροχο ἀκόμα, θέλουνε καὶ νὰ τὸ βρέξουνε. Συνών. ἄβροχος 2. 3) Ἐνεργ. ὁ ἀνευ βροχίης, ὁ μὴ ἔχων βροχίην, ὁ μὴ βρέχων, ἐπὶ καιροῦ, νέφους, ὥρων τοῦ ἔτους κττ. Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ. Πάτρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ.ά.: Ὁ Μάρτις πέρασε ἄβροχος Λακων. Τὸ καλοκαίρι πῆγε ἄβροχο Βασαρ. Ἀβρουχους χ' μῶνας Αἰτωλ. Ἀβρουχους πέρασι οὐ κερὸς φέτον αὐτόθι. Καιρὸς ἀνάβροχος Σύμ. Νοτιά ἀνάβροχη αὐτόθι. || Γνωμ.

Τῇ Γέννησι τὴν ἄβροχη, τὰ Φῶτα χιονισμένα
καὶ τὴ Λαμπρὴν βροχούμενη, τὰ πάντα ὀφρυοσπινθίονα

